

Sygn. akt I C 709/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 czerwca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Ciechanowie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący - SSR Lidia Kopczyńska

Protokolant - stażysta Aneta Nowotka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 30 czerwca 2017 r. w Ciechanowie

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. w W.

przeciwko L. N.

o zapłatę

orzeka:

I. zasądza od pozwanej L. N. na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. w W. kwotę 1.032,00 (jeden tysiąc trzydzieści dwa złote zero groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 25 kwietnia 2016 roku do dnia zapłaty;

II. przyznaje kuratorowi M. K. wynagrodzenie w kwocie 360,00 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych zero groszy) za reprezentowanie pozwanej L. N.;

III. nakazuje Skarbowi Państwa (Sąd Rejonowy w Ciechanowie) wypłacenie kuratorowi M. K. kwotę 360,00 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych zero groszy) uiszczonej przez powoda (...) Sp. z o.o. w W. na kwicie zapisanym pod pozycją (...), (...), (...);

IV. zasądza od pozwanej L. N. na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. w W. kwotę 805,89 zł (osiemset pięć złotych osiemdziesiąt dziewięć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 709/16

UZASADNIENIE

Powód (...) sp. z (...) z siedzibą w W., reprezentowany przez pełnomocnika radcę prawnego B. G., w pozwie złożonym do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie w dniu 25 kwietnia 2016 r. wnosił o wydanie nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym i zasądzenie na jego rzecz od pozwanej L. N. kwoty 1032 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Ponadto powód wnosił o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że pozwana zawarła z (...) sp. z (...) w dniu 21 listopada 2014 r. umowę pożyczki. Wobec braku spłaty zadłużenia, wierzytelność wynikająca z umowy pożyczki została sprzedana przez (...) Finanse sp. z (...) powodowi w drodze umowy sprzedaży wierzytelności w dniu 20 sierpnia 2015 r. Na podstawie zawartej umowy sprzedaży wierzytelności, powód od dnia nabycia wierzytelności kontynuował naliczanie odsetek za opóźnienie w spłacie wymagalnego kapitału oraz opłat zgodnie z umową łączącą pozwaną z wierzycielem pierwotnym (pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym k. 2-4 akt).

Postanowieniem z dnia 3 czerwca 2016 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał rozpoznanie sprawy według właściwości ogólnej do Sądu Rejonowego w Ciechanowie (postanowienie k. 5v akt).

Zarządzeniem z dnia 27 czerwca 2016 r. pełnomocnik powoda został zobowiązany do uzupełnienia braków formalnych pozwu przez dołączenie pełnomocnictwa i aktualnego wypisu z KRS , pod rygorem umorzenia postępowania (zarządzenie k. 1 akt).

Pełnomocnik powoda zobowiązanie otrzymał dnia 6 lipca 2016 r. (dowód: potwierdzenie odbioru pisma k. 10 akt).

W odpowiedzi na zarządzenie, pełnomocnik pozwanego uzupełnił braki pozwu zgodnie z zarządzeniem oraz złożył kserokopie umów pożyczki i cesji (dowód: pozew k. 12-30 akt).

W pozwie złożonym do tutejszego Sądu pełnomocnik powoda nie zmienił żądania: wnosił o zasądzenie na jego rzecz od L. N. kwoty 1032 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Ponadto powód wnosił o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz zwrotu kosztów przesyłki w łącznej kwocie 7,89 zł.

W uzupełnieniu pozwu pełnomocnik powoda dołączył do pozwu kserokopie dokumentów stanowiących podstawę dochodzonego roszczenia: wyciąg z ksiąg rachunkowych Funduszu oraz kserokopię umowy cesji i umowy pożyczki (pozew z załącznikami k. 11-30 akt).

Pozew przesłany do pozwanej na wskazany przez powoda adres nie został doręczony. Na podstawie danych z bazy PESEL-SAD Sąd ustalił, iż wskazany przez powoda adres pozwanej jest nieaktualny od 26 lipca 2016 r. (zaświadczenie k. 36-37 akt).

Postanowieniem z dnia 12 września 2016 r. Sąd wezwał pełnomocnika powoda do wskazania aktualnego miejsca zamieszkania pozwanej - w terminie 14 dni pod rygorem zawieszenia postępowania (postanowienie k. 38 akt).

Zobowiązanie doręczono pełnomocnikowi powoda w dniu 23 września 2016 r. (potwierdzenie odbioru pisma k. 40 akt).

Pełnomocnik powoda nie wskazał prawidłowego adresu pozwanej.

Postanowieniem z dnia 26 października 2016 r. Sąd zawiesił postępowanie w sprawie na podstawie art. 177§1 pkt 6 k.p.c. (postanowienie k. 41 akt).

Pełnomocnik powoda pismem z dnia 24 stycznia 2016 r. wnosił o ustanowienie kuratora dla pozwanej i zasądzenie kosztów związanych z ustaleniem aktualnego adresu pozwanej w kwocie 31 zł. Na koszty związane z ustanowieniem kuratora powód wpłacił zaliczkę w kwocie 360 zł (pismo k. 43 akt, dowód uiszczenia opłaty k. 50 akt).

Postanowieniem z dnia 27 lutego 2017 r. Sąd ustanowił dla nieznanej z miejsca pobytu L. N. kuratora w osobie M. K. (postanowienie k. 54 akt).

Kurator pozwanej wnosił o oddalenie powództwa. Ponadto wnosił o zasądzenie należności oświadczając, że dotychczas nie otrzymał wynagrodzenia w części ani w całości.

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21 listopada 2014 r. L. N. zawarła umowę pożyczki (...) Finanse sp. z (...). (dowód: kserokopia umowy k. 22-23 akt).

Wobec nie spłacania pożyczki zgodnie z warunkami umowy, (...) Finanse sp. z (...). w dniu 8 kwietnia 2015 r. wypowiedział umowę pożyczki i wezwał L. N. do jej spłaty w kwocie 1032 zł (dowód: kserokopia wypowiedzenia k. 24 akt).

Należność nie została spłacona w określonym terminie, dlatego (...) Finanse sp. z (...). w dniu 20 sierpnia 2015 r. przelała dług na (...) sp. z (...). z siedzibą w W.. O dokonanej cesji pozwana została zawiadomiona pismem z dnia 9 września 2015 r. (dowód: pismo i wezwanie 28-30 akt oraz kserokopia umowy k. 26-27 akt).

Na wezwanie do uiszczenia należności pozwana nie udzieliła odpowiedzi i nie uiściła należności (bezsporne).

Na pierwotne roszczenie z tytułu udzielonej pożyczki wchodziły: kwota udzielonej pożyczki 840 zł, opłaty przygotowawcze 399 zł, oprocentowanie pożyczki. L. N. spłaciła przed wytoczeniem powództwa kwotę 227,94 zł. Na dzień wniesienia pozwu, tj. 25 kwietnia 2016 r. do spłaty pozostała kwota 1032 zł (dowód: wyciąg k. 30 akt).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, a w szczególności: pozwu k. 2-4, 12-14 akt, kserokopii : KRS k. 15-17, 19-21 akt, umowy pożyczki z załącznikami k. 22-23 akt, wypowiedzenia umowy k. 24 – 25 akt, umowy sprzedaży wierzytelności k. 26-27 akt, wezwania do zapłaty k. 28 akt, wyciągu k. 30 akt.

Sąd jako wiarygodne ocenił dokumenty, gdyż ich prawdziwość nie budzi wątpliwości i żadna ze stron w toku procesu ich nie kwestionowała. Kurator reprezentujący pozwaną nie kwestionował wysokości należności dochodzonej pozwem.

W niniejszej sprawie, na podstawie art. 232 k.p.c. zdanie drugie, Sąd dopuścił dowód z dokumentów złożonych w trakcie postępowania oraz zestawienia rozliczenia. Fakt istnienia tych dokumentów wynikał już z dołączonych do pozwu dokumentów. Prawdziwość dokumentów nie był przez pozwaną kwestionowana, ani nie budzi wątpliwości. Sąd uwzględnił wszystkie dokumenty dołączone do pozwu i złożone przez powoda. Przedłożone dokumenty rzeczywiście były sporządzone, a w ich treść nie ingerowano, nie były przerabiane. W tej sytuacji Sąd uznał, iż dołączone dokumenty stanowią uzupełnienie dowodów stanowiących załącznik do pozwu i dlatego mogą stanowić podstawę do wydania w sprawie rozstrzygnięcia.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Powód wykazał w toku procesu, że nabył wierzytelność od (...) Finanse sp. z (...). na podstawie umowy przelewu. Zgodnie z art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

W myśl art. 511 k.c. jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony. Norma zawarta w art. 511 k.c. nie wymaga zawarcia umowy przelewu w formie pisemnej, a jedynie tego, aby istniało pismo, które potwierdza dokonanie przelewu wierzytelności. Sąd w niniejszym składzie podziela w całości rozważania Sądu Apelacyjnego w Katowicach zawarte w wyroku z 8 marca 2005 r., sygn. akt I ACa 1516/04, opublik. OSA 2005/12/44, który podkreślił: "Ustawodawca w art. 511 k.c. mówi o "stwierdzeniu" przelewu wierzytelności pismem, a nie o zawarciu przelewu w formie pisemnej. Czym innym jest dokonanie czynności prawnej w formie pisemnej, a czym innym "stwierdzenie" pismem, iż określona czynność została dokonana. "Stwierdzenie pismem" nie odnosi się bowiem do formy czynności prawnej, a jedynie do istnienia pisma stwierdzającego, że umowa przelewu została przez strony zawarta.". Dalej Sąd ten zasadnie podkreśla: "W sytuacji gdy obie strony zgodnie twierdzą, że doszło do przelewu wierzytelności z umowy ubezpieczenia i że obie strony miały taki zamiar i cel umowy na względzie - zbędne są rozważania i dokonywanie wykładni oświadczeń woli w tym przedmiocie. Dokonywanie takiej wykładni ma bowiem sens wówczas, gdy stanowiska stron umowy różnią się."

Na skutek przelewu wierzytelności doszło do zmiany strony stosunku zobowiązaniowego po stronie wierzyciela, a zatem powód jest legitymowany czynnie do występowania w niniejszym procesie. Znajdujące się w aktach sprawy dokumenty potwierdzają w myśl art. 511 k.c., że do zawarcia umowy doszło. Nadto zostało przedłożone przez powoda wezwanie, którym zawiadomił on pozwaną o zawarciu umowy cesji z wierzycielem. W myśl art. 515 k.c. jeżeli dłużnik, który otrzymał o przelewie pisemne zawiadomienie pochodzące od zbywcy, spełnił świadczenie do rąk nabywcy wierzytelności, zbywca może powołać się wobec dłużnika na nieważność przelewu albo na zarzuty wynikające z jego podstawy prawnej tylko wtedy, gdy w chwili spełnienia świadczenia były one dłużnikowi wiadome. Przepis ten stosuje się odpowiednio do innych czynności prawnych dokonanych między dłużnikiem a nabywcą wierzytelności.

Zgodnie z art. 720. § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

W dniu 21 listopada 2014 r. L. N. zawarła umowę pożyczki (...) Finanse sp. z (...). Na pierwotne roszczenie z tytułu udzielonej pożyczki wchodziły: kwota udzielonej pożyczki 840 zł, opłaty przygotowawcze 399 zł, oprocentowanie pożyczki. L. N. spłaciła przed wytoczeniem powództwa kwotę 227,94 zł. Na dzień wniesienia pozwu, tj. 25 kwietnia 2016 r. do spłaty pozostała kwota 1032 zł. Należność nie została spłacona w określonym terminie, dlatego (...) Finanse sp. z (...) w dniu 20 sierpnia 2015 r. przelał dług na (...) sp. z (...). z siedzibą w W.. Pozwana nie kwestionowała faktu istnienia zadłużenia ani wysokości kwoty, dochodzonej pozwem. Pozwana również przyznała, że dochodzonej pozwem kwoty nie zapłaciła.

Z art. 6 k.c. wynika, że ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

W niniejszej sprawie została przedstawiona przez powoda umowa, której prawdziwości oraz rzetelności pozwana nie kwestionowała. Tym samym należy uznać, że powód wykazał istnienie zobowiązania. Natomiast pozwana nie udowodniła, że zwolniła się z ciążącego na niej zobowiązania.

W tej sytuacji Sąd uznał żądanie pozwu za uzasadnione i należność zasądził w wysokości dochodzonej pozwem.

Jak wynika z art. 476 zdanie pierwsze k.c., dłużnik dopuszcza się zwłoki, gdy nie spełnia świadczenia w terminie, a jeżeli termin nie jest oznaczony, gdy nie spełnia świadczenia niezwłocznie po wezwaniu przez wierzyciela. Zgodnie zaś z art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności.

Przepis § 1 art. 482 k.c. ustanawia dopuszczalność żądania odsetek za opóźnienie od zaległych odsetek (zarówno kapitałowych, jak i odsetek za opóźnienie) od chwili wytoczenia o nie powództwa (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 12 lutego 1992 r., I ACr 31/92, OSA 1992, z. 7, poz. 62). Dopuszczalność ta jest niezależna od uprzedniego porozumienia się stron w tym przedmiocie (wyrok Sądu Najwyższego z 13 października 2005 r., IV CK 162/05, LEX nr 186899). Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z 18 maja 1994 r. (III CZP 70/94, OSNC 1994, nr 11, poz. 220) jeżeli strony nie umówiły się inaczej, odsetki od odsetek należy liczyć od dnia wytoczenia powództwa o odsetki.

W niniejszej sprawie, skoro należność nie została uiszczona, od dnia wytoczenia powództwa, tj. 25 kwietnia 2016 r. powód domagał się obok roszczenia głównego wraz z odsetkami, również dalszych odsetek. Mając na uwadze wyżej przytoczone przepisy, Sąd uznał roszczenie powoda w tym zakresie za uzasadnione.

Na podstawie § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 13 listopada 2013 r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu kosztów poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej (Dz.U. poz. 1476) oraz § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 poz. 1804) Sąd przyznał kuratorowi wynagrodzenie w wysokości 360 zł, którą nakazał wypłacić z zaliczki wpłaconej przez powoda.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Pozwana w całości przegrała proces, stąd zasądzone od niej na rzecz powoda całość kosztów procesu, na które składa się opłata sądowa od pozwu, koszty przesyłek 7,89 zł, koszty związane z ustaleniem adresu pozwanej 31 zł, wynagrodzenie pełnomocnika powoda w wysokości 360 zł oraz koszty związane z ustanowionym kuratorem. Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika powoda wynika z § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 poz. 1804) oraz opłata od pełnomocnictwa.

Z tych względów Sąd orzekł jak w wyroku.

ZARZĄDZENIE

(...)